

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀμειψιῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια δρ. 8,—

Ἔτησια φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τριμήνος 2,50

Τριμήνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΕΒΔΟΜΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτόπων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λει. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβερλίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Ἡ περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1912

Ἔτος 84ον.—Ἀριθ. 10

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ο ΚΥΡ-ΛΥΚΟΣ

Ὅσοι ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους καὶ ἀνα-

ἕνα παιδάκι του, ἕνα κακόμοιρο κουνελάκι Ἐπὶ τέλους ὁ κύρ-Κουνελής ἀπῆλπισθη. Μὲ θυμὸν ἐπήγα καὶ ἐκάλεσε μαργαροῦς καὶ τοῦ ἔχτισαν ξόβλινο σπιτάκι μὲ πέτρινα θεμέλια, καὶ ἀπὸ τῆ στιγμῆς ἐκείνης κάπως ἡσύχασε.

Ἡμποροῦσε πλέον νὰ πηγαίη, περιπατοῦν, νὰ περνᾷ τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς γείτονάς του κ' ἔπειτα νὰ γυρίη, νὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιά καὶ νὰ διαβάη μὲ

σαν γρηγορώτερα, στὴν τρύπα τοῦ ὑπογείου νὰ κρυφθοῦν.

Ὁ κύρ-Λύκος ἦταν καταλασπωμένος καὶ λαχανιασμένος.

— Νὰ χαρῆς τὰ παιδάκια σου, κύρ-Κουνελή μου, σῶσέ με, εἶπεν ὁ κύρ-Λύκος, λυπήσου με, κύρ-Κουνελή μου, οἱ σκύλοι μὲ κυνηγοῦν καὶ θὰ μὲ ξεσχίσουν. Δὲν τοὺς ἀκούς ποῦ ἔρχονται τροχᾶτοι ; Σῶσέ με, κύρ-Κουνελή μου,

τὴν ἡσυχία του τὴν ἐφημερίδα του σὰν καλὸς οἰκογενετάρχης.

Ὁ κύρ-Κουνελής ἀνοίξε καὶ μιὰ τρύπα στὸ ὑπόγειον, ὅπου τὰ κουνελάκια ἤμπορῶσαν νὰ κρύβωνται, ὅταν ἐγίνετο τριγύρω θόρυβος. Ἐπὶ τέλους ἔβαλε κλειδαριά στὴν ἐξώθυρα.

Ἔτσι τὰ πράγματα ἐγίνοντο δύσκολα γιὰ τὸν κύρ-Λύκο. Τὰ κουνελάκια τὸν ἐφοβοῦντο ἀκέραια, ἀλλὰ ὁ

κατεόνταν στὴς ἕννες ἔννοιες, ἔχουν πάντα ἄσχημο τέλος.

Ὁ κύρ-Λύκος, ἀντὶ νὰ κυττάη τὴ δουλειά του, εἶχεν ἀνοίξη πόλεμο γερὸ τοῦ κύρ-Κουνελή μαζί μὲ τὸν κύρ-Αλουπὴ καὶ δὲν τὸν ἄρναν ἤτιχο μιὰ στιγμῆ, ὡς που ἐπὶ τέλους ὁ κύρ-Λύκος τὴν ἔπαθε.

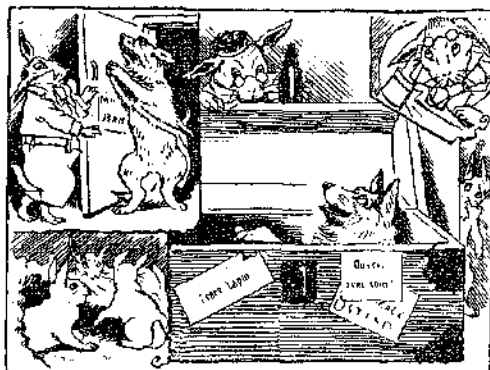
Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κύρ-Κουνελής δὲν εἶχε πιά ἀσφάλεια. Δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὸ σπίτι του, χωρὶς ὁ κύρ-Λύκος νὰ τοῦ τὸ ρημάξῃ καὶ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ κανένα παιδάκι.

Μιὰ στιγμῆ ἡσυχία δὲν εὑρίσκε πιά ὁ κύρ-Κουνελής. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι του χωρὶς νὰ μπῆ ὁ κύρ-Λύκος ἐνῶ ἔλειπε, νὰ τοῦ ἀρπάξῃ ἕνα κουνελάκι.

Ἐπλεξεν ἕνα ἀχυρῆνιο καλόβι, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἐγκρέμισεν ἔφτιαξεν ἄλλο ἐλάτινο, τὰ ἴδια ἔχτισεν ἕνα τρίτο ἀπὸ φλουδὲς διαφόρων δένδρων, τοῦ τὸ ἐρήμαξε καὶ αὐτὸ ὁ κύρ-Λύκος καὶ κάθε φορὰ μαζί μὲ τὸ χάλασμα τοῦ σπιτιοῦ, ἔχανε καὶ ἀπὸ

κύρ-Κουνελής δὲν εἶχε πιά τὸ ἴδιο χτυποκάρδι, ὅταν ἤκουε τὸν κύρ-Λύκο νὰ χοροπηδᾷ τριγύρω στὸ σπίτι του.

Μιαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ κύρ-Κουνελής ἐντόννετο γιὰ νὰ πᾶ, σὲ κάποιον ἐπίσημ',

ἄκουτε ἔξω στὸ δρόμο φοβερὴ φασαρία. Καὶ πρὶν προφθάη νὰ τεντώσῃ τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ, ὁ κύρ-Λύκος ἐμβῆκε βιαστικὰ στὸ σπιτικό του.

Τὰ κουνελάκια ἔριζην ὅσα μποροῦ-

κρύψε με κάπου, ποῦ νὰ μὴν εἰμποροῦν οἱ σκύλοι νὰ μ' εὔρουν.

— Πήδησε στὸ μεγάλο αὐτὸ σεντουκι, κύρ-Λύκο, καὶ μείνε σὰν 'στὸ σπίτι σου. Ὁ κύρ-Λύκος ἐπήδησε φοβισμένος πάντοτε. Ὁ κύρ-Κουνελής κατέβασε τὸ σκέπασμα, ἔβαλε τὸν σῦρτην καὶ ἔτσι ἔκλεισε μέσα τὸν κύρ-Λύκο.

Τὴν στιγμῆ ἐκείνην ὁ κύρ-Κουνελής ἐκυττάη τὸν καθρέφτη, καὶ εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ λάμπη ἀπὸ εὐχαριστία ἔπειτα ἐπλησίασε τὸ καθισμά του 'στὴ φωτιά καὶ ἔμεινε μιὰ στιγμῆ σκεπτικός ὕστερα ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε δύο-τρεῖς γύρους μέσα εἰς τὸ δωμάτιό του.

Τότε ὁ κύρ-Λύκος ἄρχισε νὰ μιλᾷ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σεντουκιοῦ του.

— Ἐφυγαν ὅλ' οἱ σκύλοι, κύρ-Κουνελή μου ;

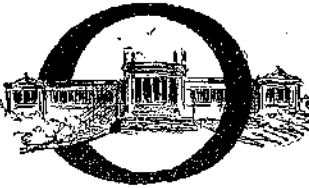
— Αὐτὴ τὴ στιγμῆ μοῦ φαίνεται, πῶς μυρίζουν 'στὴ γωνία τοῦ τζακιοῦ, κύρ-Λύκο.

Κι ὁ κύρ-Κουνελής ἐγέμισεν ἕνα

τεντζερές νερό και τον έβαλε στη φωτιά.
 — Τι κάνεις τώρα, κύρ-Κουνέλη;
 — Έτοιμάζω το τσάι, κύρ-Λύκο.
 Έπειτα ο κύρ-Κουνέλης έπηρε από το ράφι ένα τρυπάνι και άρχισε ν' ανοίγει μικρές τρύπες εις το σκέτασμα του σεντουκιού.
 — Τι κάνεις εκεί, κύρ-Κουνέλη;
 — Σου άνοιγω μερικές τρύπες για να παίρνεις άερα, κύρ-Λύκο μου.
 Κατόπιν ο κύρ-Κουνέλης έβγήκε να φέρη ξύλα και τα έβαλε στη φωτιά.
 — Τι κάνεις, κύρ-Κουνέλη;
 — Δυναμώνω τη φωτιά για να μη κρυώνεις, κύρ-Λύκο μου.
 Έπί τέλους ο κύρ-Κουνέλης κατέβη στο υπόγειο να ζητήσει τα παιδιά του.
 — Τι κάνεις τώρα κύρ-Κουνέλη;
 — Μαζεύω τα παιδιά μου για να σου κάμουν συντροφιά.
 Τα μικρά τα κουνελάκια έσώκωσαν τα μπροστινά των ποδαράκια και έκλεισαν το στόμα των για να κρατήσουν τα γέλια.
 Ο κύρ-Κουνέλης έπηρε τότε τον τεντζερές και άρχισε να χύνη βραστό νερό επάνω στο σκέτασμα του σεντουκιού.
 — Τι είν' αυτό; έφώναξαν ο κύρ-Λύκος.
 — Σε τσιμπά τίποτα, κύρ-Λύκο μου; ήρώτησε με άφελειαν ο κύρ-Κουνέλης.
 — Ναι, κάτι με τσιμπά, με καιει δυνατά.
 — Γύρισε από την άλλη μεριά.
 — Τι είν' αυτό τώρα;

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

Ο δρόμοι των Αθηνών είνε γεμάτοι μασκαράδες.

Το πρωτό περνούν τα «λαϊκά θεάματα» ή γκαμήλα, το νεοφανές γαϊδουράκι, το γαϊτανάκι, τα ρόπαλα, ο ποιητής του κάρρου και οι διάφοροι φασουλήδες. Το άπογευμα βγαίνουν ή παρέες που γυρνούν τα φιλικά σπίτια, μικροί ή μεγάλοι δμιοι μασκαράδων, εις τους οποίους πλειονοψηφούν οι νέοι και τα παιδιά. Και το βράδυ είνε οι μασκαράδες που πηγαινουν εις τους δημοσίους ή ιδιωτικούς χορούς, άλλοι πεζοί και θεόρελλοι εις τους δρόμους, με φωνές, με όργανα και με τραγούδια, άλλοι με άμάξια, σοβαροί και αξιοπρεπέεις και κρυμμένοι, φυλάγοντες τα σπύρτα των δια τα σαλόνια. Ο άνοιξιάνικος καιρός, — τουλάχιστον ως την ήμεραν πουσάς γράφω — εύνοει αυτήν την άποκρηάτην κίνησιν, ή οποία εξακολουθεί μέχρι βαθείας νυκτός. Παντού — εις τα κέντρα — βλέπει κανείς γυρλάντες από πολύχρωμα φώτα και άκούει γέλια και ξεφωνητά:

— Μασκαράδες! μασκαράδες!
 — Σας γνωρίσαμε! σας γνωρίσαμε!

Οι δρόμοι είνε σκαπαομένοι από κομφετί, σεραπνίνες, και δη ή πόλις έχει μίαν εορτάσιμον δψιν από την όποιαν δεν λείπει, μά την αλήθειαν, ή χαρά. Δεν ή ξεύρω άν κάμνω λάθος, αλλά μου φαίνεται ότι φέτος ή Αθηναϊκή άποκρηά είνε ζωηρότερα από άλλοτε. Ο κόσμος διασκεδάει με περισσότεραν όρεξιν. Οι μασκαράδες είνε πολυπληθέστεροι. Η κίνησις μεγαλειότερα. Και ή εδθυμία έπίσης. Γελούν οι άνθρωποι, χαιρόνται, ξεγυρνούν... Φαίνεται δε ότι αυτήν την εβδομάδα, την τελευταίαν, ή κίνησις θα κορυφωθή και χάρις εις την εδιδασείαν των Αθηναίων και χάρις εις τας προσπαθείας της νέας επιτροπής των εορτών, του Κομιτάτου άς έπωμεν, το όποιον φέτος άπετελέσθη από θεατρικούς συγγραφείς και από καλλιτέχνας. (Ζωγράφους, γλύπτας κτλ.) Δια την Πέμπτην, το Σάββατον και την Κυριακήν, αυτόι διοργανώνουν άπογευματινάς και νυκτερινάς πομπάς, άρματα, παιδικήν εορτήν και μάγάλον χορόν εις το Δημοτικόν Θέατρον.

Έχουν όριση μάγάλα βραβεία δια μα-

σκαράδες, έχουν δώση ώραιας ιδέας, έχουν έπιστατήση οι ίδιοι εις την κατασκευήν άρμάτων και την συγκρότησιν παραστάσεων. Καθ' όλα τα φαινόμενα ή άποκρηά, ή οποία ήρχισε με τήσιν ζωηρότητα, θα έχει έν ώραιον τέλος. Η δε Επιτροπή των Εορτών, ή οποία είνε μόνιμος πλέον, θα φροντίη ώστε κατ'έτος να ζωηρεύη και να καλλιτερεύη ή Αθηναϊκή άποκρηά, δια να γίνη με τον καιρόν κάτι τέλειον, μία χαρακτηριστική εορτή, ικανή να προσελκύη και ξένους, όπως σήμεραν τα φημισμένα καρναβάλια της Νικαίας. Αυτό δεν φαίνεται πολύ δύσκολον. Μεθάρτιον μάάλιστα, όταν θα ένωθούν και οι θεσσαλικοί σιδηρόδρομοι με τους τουρκικούς και ή συγκοινωνία με την Εύρώπην θα γίνεσται δια Ξηράς, οι Εύρωπαίοι περιηγηταί, που έρχονται πάντοτε εις τας Αθήνας δια τας αρχαιοτήτας, είνεμπορούν να προτιμούν αυτήν την εποχήν, δια να βλέπουν, εκτός της άποκρηάς και των Μουσείων, και τα καρναβάλια μας. Όσον δε δια τούς Επαρχιώτας μας και τούς Ανατολίτας, αυτοί έρχονται και από τώρα.

Μή νομίσετε ότι αυτό δεν θα είνε σπουδαίον! Μία πόλις που ξεύρει να διασκεδάη και να κάμνη ώραια, καλλιτεχνικά και φαιδρα καρναβάλια, σημαίνει ότι είνε πόλις προοδευμένη, πολιτισμένη. Δεν άρκει, βλέπετε, ή σοβαρότης, ή έργασίαι, ή πλουτος, ή σοφία, ή δύναμις. Χρειάζεται και ή γέλως, και ή διασκεδάσις, και ή χαρά, μαρτυρούντα γαλήνην, ευζωίαν, ευγένειαν, καλωσύνην ψυχής, ήμερότητα ήδών. Και όπως είνε ή πόλις, είνε και ο άνθρωπος. Και ο άνθρωπος έπίσης πρέπει να ξεύρη να διασκεδάη και να χαιρέται. Η μάγάλη σοβαρότης, ή διαρκής κατήχησις, ή αιώνια μελαγχολία, είνε ασθένεια. Απεναντίας ο γέλως είνε υγιειν ή ψυχής. Τέλειος άνθρωπος δεν είνε εκείνος, ο όποιος διαρκώς σοβαρεύεται και συνοφρυούται, έχων πάντοτε τον βασιανισμόν νου του εις τας ανάγκας και τας φροντίδας της ζωής. Τέλειος είνε εκείνος ο όποιος, με όλα αυτά, διατηρεί την φαιδρότητα του και είνε ικανός να διασκεδάη μαζί με τούς άλλους, να γελά, να χορεύη, να εϋθυμή.

Έτυχε ποτέ να γνωρίσετε από κοντά κανένα Εύρωπαϊον σοφόν; Θα εξεπλάγητε, είνε βέβαιος, όταν τον είδατε να κάμνη σαν παιδί. Και θα είπατε «καλέ, αυτός είνε... ή ο αδελφός σου;» Και όμως είνε αυτός, μήν άμφιβάλλετε! Η σοφία του, βλέπετε, δεν τον έμποδίζει να άφηνη κατά μέρος την σοβαρότητα, όταν πρέπει, και να μασκαρευεται έξαφρα την άποκρηάν και να κάμνη τουμπες. Που να ιδήτε τέτοιο πρῶγμα από ίδιόν μας σοφόν, νέον ή ήλικιωμένον! Την χαράν, την τρέλλαν της στιγμής, την θωραή έγκλημα, και νομίζει ότι θα πέση ή

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ
 (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕ ΥΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I. (Συνέχεια)

Η περιποίησις των ξένων.
 Έκάθισαν εις την εύρύχωρον τραπέζαν, έκπληκτοι δια την κομψότητα, την όποιαν έδωσαν μέσα εις εκείνον τον πύργον, τον έξωτερικώς μάλλον χονδροειδή.

Η Καμίλλη τούς προσέφερε τσάι, σοκολάταν, καφέ με γάλα και διάφορα βουτήματα, με την κάπως υπερήφανον χάριν της, σιωπηλή, άφίνουσα τον λόγον εις τον αδελφόν της.
 Το ρωσσικόν τραπεζομάζυδον, τα κεντημένα πετσέτακια, έπροκάλεσαν γρυλλισμόν εύχαριστήσεων εκ μέρους του στρατηγού, ο όποιος άλλα έπεριμενε και άλλα εύρισκεν.

— Α, διάβολε! άνέκραξεν άφηνος — άκή τάλογα: Τα φρόντισε κανείς; Που τά έβαλαν;
 — Ο κηπουρός ώδήγησε τούς ίπποκόμους σας, στρατηγέ μου. Έτοιμάσαμεν έπίτηδες ένα σταδύλον, ο όποιος είνεμπορεί να χωρέση είκοσι άλογα.

— Όλα λοιπόν τα συλλογιστήματα σε; είνε ο γηραιός αξιωματικός πρῶτος και μετανοών δια την προτέραν του τραχύτητα.
 Το έπιβίω, άπήνησεν ο Πέτρος, βοηθών την αδελφήν του εις την υπηρεσίαν. Και οι δύο είχαν τρόπους παλαιών εύγενών, υπηρετούντων εις τούς πύργους των ήγεμόνας.

— Και γιατί άνεχώρησεν ο πατέρας σας; ήρώτησε ο συνταγματάρχης με ειλικρινές ενδιαφέρον.
 — Συνταγματάρχα μου, άπεκρίθη ο Πέτρος, ο πατέρας μου έχασεν όλην του την περιουσίαν, δύο εκατομμύρια, από την έπιθυμίαν που είχε να την αυξήση δια τα παιδιά του. Τότε μ'ας έφεραν εδώ και έφυγεν εις την Αμερικην δια να ξανακάμη εκεί περιουσίαν.

— Και το κατώρθωσε;
 — Δεν είνε εύρομεν. Από το γράμμα που μ'ας ανήγγειλε την άφιξίν του, δεν ελάθαμεν μέχρι σήμεραν άλλο.

Η φωνή του έπινιγη, ένθ ή Καμίλλη εύκόπισε κρυφά ένα δάκρυ.
 — Όλοι οι αξιωματικοί έκύταξαν με ζωηράν συμπάθειαν τα δύο εκείνα παιδιά.

— Να ώραιότατο βούτυρο! είνε ένας ταγματάρχης, δια ν' αλλάξη το όνομα της όμιλίας. Έννοεί κανείς ότι εύρίσκεται ή έξοχη.

— Η αδελφή μου το κατασκευάζει, ταγματάρχα μου, άπήνησεν ο Πέτρος με κάποιαν υπερήφανειαν. Το κάμνει κάθε δύο ήμερας και πωλεί δέκα ή δωδεκα λίτρας την εβδομάδα εις πελάτας τακτικούς.

— Μα σε;ς είντε έκτακτα παιδιά! άνέκραξεν ένας νεωρότατος άνθυπολόχαγος, ο κόμης Βαλέρμπ, υίος του στρατηγού, ένθ ο πατέρας του ήρώτα:
 — Η μητέρα σας λοιπόν είνε ασθενής; Δεν θα την ιδούμε;
 — Δεν το πιστεύω, στρατηγέ μου! άπορεύει άκόμα και το φως.

«Έγειναν δεκτοί εις το σάλονι...» (Σελ. 84, στ. β')

— Η ασθενεία της δεν είνε, τουλάχιστον κολλητική;

— Α, όχι, στρατηγέ μου, άπήνησεν ο Πέτρος μελαγχολικός είνε συνταγμαμένη από την λύπην που της προξενεί ή άπουσις του πατέρα! παίρνει κάποιο γιατρικό δια να είνε βυθισμένη αιώνιως εις νάρκην. Ο πατέρας μου δεν γυρίζει γρήγορα.

— Διάβολε! έκαμεν ο στρατηγός. Και έσπευσε να δώση άλλην τροπήν εις την συνομιλίαν, συγκεκινημένος χωρίς να θέλη από την γενναίαν έγκαρτέρησιν των δύο παιδιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΙΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ
 «Ο Πέτρος και ή Καμίλλη διατρέπουν»

Αφού έτελείωσε το πρόγευμα, ο Πέτρος ειπε:
 — Στρατηγέ μου, σας παρακαλώ να συγχωρήσετε την άπειρίαν μας και να μ'ας είπητε τί πρέπει να κάμωμεν δια να σας εύχαριστήσωμεν.
 — Είνε απλούστατον, άπεκρίθη ο στρατηγός με φωνήν δτον ήμπερούσε γλυ-

— Ακόμη σε καιει;
 — Ω, ναι, με καιει πολύ, με ζεματίζει, κύρ-Κουνέλη μου, ώ! έχάθηκα...
 Αύτα ήσαν τα τελευταία λόγια του κύρ-Λύκου, γιατί το βραστό νερό έκαιε τη δουλειά του.
 Ο κύρ-Κουνέλης έφώναξε τότε όλους τούς γείτονας και όλοι έβρασαν το τέλος του Λύκου με μάγάλην χαράν. Και σήμερα άκόμα, αν έπισκεφθήτε το σπίτικι του κύρ-Κουνέλη, θα ιδήτε το τομάρι του Λύκου, κρεμασμένο όπισω από τη θύρα.
 Έπλήρωσε πολύ άκριβά τ' ανακατωμάτα του στές ξένες δουλειές.
 ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ
 Τ Ε Λ Ο Σ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Αμα πάθη κανείς κάτι, πρέπει πρώτα-πρώτα να συλλογισθή, ότι μπορούσε να πάθη και χειρότερα. Μία κατσικά έτρεχε, και το σχοινί της έτυλίχθη στα πόδια μου και κόντευε να με ρίξη κάτω. Αμα γλύτωσα απ' αυτόν, ειπα: «Καλά που δεν ήτον γάιδος!» (Δ.Γ.Κ.)

κυτέραν. Θα μείνωμεν εδώ τέσσαρες ή μέρας. Θα φύγωμεν ετάς πέντε το πρωί και θα τρώγωμεν ένα κομμάτι ψωμί χωρίς να σ'ας ένοχλοῦμε. Θα προγευματίζωμεν έξω, θα γευματίζωμεν εδώ εἰς τὰς ἐξήμισυ... ἂν μπορήτε, να μ'ας δίτετε γεῦμα... εἰδμή, σί ὑπηρετεί μας...

— Συγγνώμη, στρατηγέ μου, ὅλα θά εἶνε ἔτοιμα.

— Ἄς ἰδοῦμε τώρα τὰ δωμάτιά μας.

Τὰ δύο παιδιά ὠδήγησαν τοὺς ξένους των εἰς τὸ πρῶτον και τὸ δεύτερον πάτωμα, ὅλοι δὲ κατεγοητεύθησαν ἀπὸ τὴν τέσον καλά ὀργανωμένῃν δεξίωσιν. Ἀπὸ τὸ παράθυρον εἶδαν τοὺς στρατιώτας των καθημένους περίξ τραπέζης εἰς τὴν αὐλήν καὶ τρώγοντας μὲ δρεξίν ὅσα ὠρῶτα πράγματα εἶχον ἀφίσῃ οἱ ἀξιωματικοὶ των.

— Αὐτὰ τὰ παιδιά εἶνε θαυμάσια, εἶπεν ὁ στρατηγὸς πρὸς τὸν υἱὸν του και τὸν συνταγματάρχην, τοῦ ὁποῖου τὰ δωμάτια συνείχοντο μὲ τὸ ἴδιόν του ἀπὸ τί πάσαν να εἶνε κερωμένα;

— Ἀπὸ τὴν πάσαν καὶ γίνονται οἱ ἥρωες, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης. Ἦθελα κ' ἐγὼ να εἶχα τέτοια παιδιά.

— Μὰ κ' ἐγὼ, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς δὲν βλέπει κανεὶς τέτοια καθημέρα!

— Ἐγὼ λοιπόν, πατέρα, τί εἶμαι; εἶπεν ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς γελῶν μού φαίνεται ὅτι με ἀδικεῖτε!

— Ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνεγώρησαν δια τὰ γυμνάσια, ὁ Πέτρος και ἡ Καμίλλη ἔσπευσαν να προετοιμάσουν τὸ γεῦμα.

Μία καλή σούπα δι' ὅλους, κοτόπουλα ψητὰ δια τοὺς ἀξιωματικούς, φρέσκα λαχανικά, σαλάτα, ἕνα γλύκισμα, φρούτα, ὅλ' αὐτὰ εἰς τὰς ἑξ ἦσαν ἔτοιμα. Μόνον τὰ κοτόπουλα ἐπρόκειτο ἀκόμη νὰ ψηθοῦν.

Ὁ Πέτρος και ἡ Καμίλλη παρεκάλεσαν τὸσον πολὺ τὴν μητέρα των, ὥστε κατάρθωσαν να τὴν κάμουν να σηκωθῇ. Ἡ Καμίλλη τὴν ἐπένεισεν ὠραῖα και τῆς ἐφόρεσε μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνας οὐκίας ἐσθῆτας, τῶν ὁποῖων αἱ μακρὰ οὐρὰ ἐφόρωναν τὰς πολυτελεῖς και φαεινὰς αἰθούσας τοῦ Κιὸρ-λά-Ρέν,

ἄλλοτε τὴν ἐποχὴν τῆς εὐτυχίας των. Ὅταν οἱ ξένοι των ἀπέστρεψαν, ἔγειναν δεκτοὶ εἰς τὸ σαλὸν ὑπὸ τῆς μαρκησίας, τῆς ὁποίας ἡ κάπως φασματώδης καλλονὴ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς δραστηρίους ἐκείνους ἄνδρας και τοὺς ἐπάγωσε τὴν καρδίαν.

Ναί, εὐτως ἐπρεπε να φαντάζονται μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία σέβεται, ἀποθησκαί, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της λείπει μακρὰν...

Ὁ στρατηγὸς και ὁ συνταγματάρχης τῆς ἐφίλησαν τὸ χεῖρ, ἐκείνη ἐκλονίσθη, ἡ Καμίλλη τὴν ὑποστήριξε και τὴν ἐθάλε να καθήσῃ.

— Ἦθέλησα, κύριοι, τίς εἶπε με τὴν ἀδύνατον ἀλλὰ μελωδικὴν τῆς φωνῆν, να σ'ας εὐχηθῶ τὸ καλῶς — ἔλθατε

εἰς τὸν πύργον τῆς Ροχέτης. Περισσότερον δὲν εἴμπορῶ, διότι παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, αἱ δυνάμεις μου δὲν μεῦ τὸ ἐπιτρέπουν. Καὶ ἀναθέτω εἰς τὰ παιδιά μου — δύο ἀγγέλους — να με ἀντικαταστήσουν πληροῖν ὅμων.

Τώρα ἐπιτρέφετέ μου να ποσοῦθω δια να μὴ σ'ας δώσω τὸ θέαμα μίας λιποθυμίας.

Ψοκώθη και, στήσιζομένη ἐπὶ τῆς Καμίλλης, ἐξήλθε με μεγαλόπρεπαιαν βασιλεύσας, ἀφίνουσα τοὺς ἀξιωματικούς βαθύτατα συγκεκνημένους με τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνατο εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, ὑπαγορευόμενος αὐτὴν τὴν φωνὴν ὑπὸ ἐνδιαφέροντος ζωηροτάτου και εἰλικρινούς.

— Αὐτὴ εἶνε μητέρα σας! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἀλλὰ μόλις φαίνεται εἰσοσιπέντε ἐτῶν, ἐνῶ σῖς θά εἰσθε δεκαῆξ και δεκαοκτώ.

— Ἡ μητέρα μου εἶνε τὸσον ὠραία, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ὥστε ἡ ἡλικία δὲν

τῆς φαίνεται καθόλου. Ἄλλως τε ὑπανδρεύθη ἀπὸ δεκαπεντέμιον ἐτῶν.

— Καὶ τί θά κάμετε δια να τὴν θαρραυέσετε; ἠρώτησεν ἕνας ταγματάρχης.

— Ἐνα μόνον πράγμα εἴμπορεῖ να τὴν σώσῃ, ἡ ἐπιστροφή τοῦ πατέρα μου γι' αὐτὸ θά ὑπάγω να τὸν εὔρω.

— Ἔτσι ὀλομένεναχος, εἰς τὴν τύχην;

— Γιατί ὄχι, ταγματάρχα μου; ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος με ὠραῖαν αὐτοπεποίθησιν, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε σεβασμὸν εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους ἀξιωματικούς.

Ἄνηλθον εἰς τὰ δωμάτιά των δια να ἐτοιμασοῦν δια τὸ γεῦμα, ἐνῶ ἡ Καμίλλη ἐδοξέθη τὴν μητέρα της να κατακλιθῇ.

Ὅταν κατῆλλον, ἡ νεάνις εὐρίσκειτο εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ στρατηγὸς τῆ προσέφερε τὸν βραχιλὸν του και τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν κρᾶπεζαν, ὅπου κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς μαρκησίας, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὴν στρατηγὸν και ἐξ ἀριστερῶν τὸν συνταγματάρχην.

Ὁ Πέτρος ἐκάθησεν ἀπέναντι. Ἡ Ὄνωρινα και ὁ Γιανιός, πολὺ συνεσταλμένοι, ὑπηρετοῦσαν ὄχι και με πολλὴν ἀδεξιότητα.

— Μεῦ ἐπιτρέπετε, κύριοι, να σηκώσωμαι κάπου-κάπου δια να βοηθῶ τὴν ὑπηρεσίαν; εἶπεν ἡ Καμίλλη.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

Οἱ στρατιῶται, καθῆμενοι εἰς τὴν αὐλήν περίξ τῆς μεγάλης χύτρας, ἐβόλευον τὸ μόνον των. Μεγάλῃ εὐθύμια ἐθαύσιλευν. Καὶ ὅλοι ἦσαν κατευγαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν δύο τῶσον νεαρῶν πυργοδοσοτῶν.

Τὸ γεῦμα ἐκρίθη ἐξαιρετικόν. Ἡ Καμίλλη ἐπέβλεπε τὰ πάντα. Ὁ Πέτρος ἔκλεψε τὰ πουλιά. Οἱ χωρικοὶ ὑπηρετοὶ τὰ ἐκατάφεραν ἀρκατὰ καλά. Καὶ εἰ συνδατημένοι ἐσηκώθησαν καταγοητευμένοι, λέγοντες ὅτι σπανίως συνήχθησαν τοιαύτην περιποίησιν.

Ὅταν κατῆλλον τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς πέντε, κατέξιπλάγησαν εὐρόντες τὸ πρόγευμα ἔτοιμον με ὅ,τι εἶχε πάρῃ καθεὶς τὴν προτεραιάν. Ἡ Καμίλλη σηκωμένη

εἶπεν ἡ Καμίλλη, «Ὁ Πέτρος!... τί λές!... εἶπεν ἡ Καμίλλη.»

Οἱ θαυμάσαι τῆς Καμίλλης

Ὅταν κατῆλλον τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς πέντε, κατέξιπλάγησαν εὐρόντες τὸ πρόγευμα ἔτοιμον με ὅ,τι εἶχε πάρῃ καθεὶς τὴν προτεραιάν. Ἡ Καμίλλη σηκωμένη

«Καλημέρα, μικρὴ Μάγισσα!...» (Σελ. 85, στ. α')

«Ὁ Πέτρος!... τί λές!... εἶπεν ἡ Καμίλλη.»

ἀπὸ τὰς τέσσαρες, εἶχε κάμῃ, ὅλα ἐκείνα τὰ θούρατα.

— Ἦθελα να ἤκουον μόνον εἰκοσι χρονῶν, εἶπεν ἕνας ταγματάρχης, μεσόκοπος ἤδη, ἐνῶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Βαλέριμ εὐθάρμους μακρόθεν τὴν ἀεικνύων νεανίδα.

— Γιατί;

— Για να ἐπαιρνα αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κορίτσι, ποῦ εἶνε ἠθασυρός.

— Μεῦ φαίνεται ὅτι και ἄλλοι θά ἐλέγαν τὸ ἴδιο, εἶπεν ὁ στρατηγός, τὸν ὁποῖον δὲν διέλαθεν ὁ θυμισμὸς τοῦ υἱοῦ του. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὠρα, δὲν θά λείψουν γαμβροί, γιατί πραγματικῶς αὐτὸ τὸ κορίτσι ἀξίζει.

Ἐῦρον τὴν Καμίλλη εἰς τὴν αὐλήν με λευκὸν πρωῶνὸν φόρεμα, ἀπὸ μουσαλίνας κεντημένην. Ὅπως καθ' ἐκάστην, ἐξίδε τισφὴν εἰς τὰ πουλιά της.

— Κοιμητέρα, μικρὴ Μάγισσα! εἶπεν ὁ στρατηγὸς με ἀληθῆ τρυφερότητα εἰς τὴν φωνήν.

— Καλημέρα σας, κύριοι, ἀπεκρίθη

ἡ νεάνις με τὴν δροσερὰν τῆς φωνοῦσαν. — Θα κουράζεσθε πάρα πολὺ να ζυπνάτε τόσο πρωί!

— Ἄ, ὄχι δά! Τὸ καλοκαίρι πάντα ζυπνοῦμε στάς πέντε! μιά ὠρα νωρίτερα δὲν εἶνε τίποτε.

— Κάθε μέρα στάς πέντε; Ἄνέκραξαν οἱ ἀξιωματικοί! εἶνε ἀπίστευτον για παιδιά τοῦ Παρισίου!

— Πρέπει να τὰ κάμνωμεν ὅλα σχεδὸν μόνον μας, ἀπεκρίθη ἡ Καμίλλη! κυττάξετε πόσα στεματάκια ἔχω να θρέψω!.. Δὲν πρέπει να τάφην κανεὶς εἰς τοὺς ὑπηρετας, δταν εἶνε ὀλίγοι και ἀμάθητοι. Ὁ Πέτρος ἐργάζεται εἰς τὸν κῆπο με τὸ Γιαννιό! ἐγὼ με τὴν Ὄνωρινα κάμνω τὰ δωμάτια και περιποιούμαι τὰ ζῶα.

Καὶ εἰς ἕνα κίνημα τῶν ἀξιωματικῶν, προσέθεσε:

— Ὡ, θά ἤμειθα πολὺ εὐτυχεῖς ἂν ὁ μπάρμπας ἦταν ἐδῶ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδεν ἕν ἀπὸ τὰ γαϊδουράκια, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν σταθλὸν και τοῦ ἐπιού τὰ σκιρτήματα

δισεκάδαζαν πολὺ τοὺς στρατιώτας, καταγινόμενους να σελῶνουν τὰ ἄλογα. Τὸ ἐφίωναξε και τὸ ὠραῖον ζῶον ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν.

— Εἶνε εὐδὸς τοῦ Ἀλγερίου, εἶπεν ὁ ἀνθυπολοχαγός.

— Μάλιστα, κύριε! εἶνε ἕνδς μινός! ἔχουσαν δύο μικρὰ και δύο μεγάλα.

Ἐπεσεκέθησαν τότε τὸν σταθλὸν, ὁ ὁποῖος ἐστέγαζε τὰ γαϊδουράκια και τὴν ἀγελάδα, και συνεχάρησαν τὴν Καμίλλη δια τὴν ἀξίαν του και καθαρότητά.

— Να μὴν ἔχη κανεὶς να ἐπικρίνη τίποτε! αὐτὸ καταντᾷ ὑπερφυσικόν! εἶπεν ὁ στρατηγός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
ΕΝΑΣ ΜΟΝΟΝ ΡΟΒΙΝΤΩΝ...
Προετοιμασία πρὸς ἀναχώρησιν.

Αἱ τέσσαρες ἡμέραι τῶν γυμνασίων παρελήθον εὐτως, ὀλιγώτερον δύσκολοι ἀφ' ὅσον εἶχον φελέθῃ κατ' ἀρχὰς οἱ νεαροὶ ἀμφιτρόνους.

(Ἔπειτα συνέχεια)

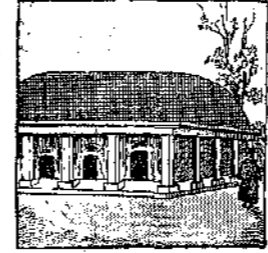
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περιστέρα φωτογράφος

Περίεργα πειράματα ἐγένον ἐσχάτως εἰς τὴν Γαλλίαν και εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἐσκέφθησαν να προσέσουν φωτογραφικὰς μηχανὰς εἰς τὸ στήθος τῶν περιστέρων, δια να παίρουν φωτογραφίας ἀφ' ὑψηλοῦ. Ἀφίνον τὴν περιστέραν να πετάξῃ, χορδίζουσαν δὲ τὴν μηχανὴν εὐτω πᾶς, ὥστε ν' ἀνοίξῃ ὁ φακὸς τὴν στιγμὴν καὶ τὸ πτηνὸν θά εὐρίσκειται ἄνωθεν τοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν να φωτογραφήσουν. Διότι γνωρίζουν πόσον χρόνον θέλει μία περιστέρα δια να πετάξῃ ἀπὸ ἕν σημεῖον εἰς ἄλλο, και ἀναλόγως κινονίζουσαν τὸν μηχανισμόν τοῦ φακοῦ.

Περίεργον οἰκοδόμημα

Ἐδῶ ἡ εἰκὼν ἕνδς μαρμονικοῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὸ Salt Lake City τῆς Ἀμερικῆς. Κατὰ τὴν θρησκευτικὴν συνειθῆσαν τῶν Μορμόνων, ὁ ναὸς αὐτὸς

εἶνε ὀλόκληρος κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλων, χωρὶς οὔτε μίαν πέτραν, οὔτε ἕνα κερσί, οὔτε ἕνα κομμάτι σιδήρου.

Οἱ Μορμόνοι, φαίνεται, πιστεύουν, ὅτι ἔταν ὁ ναὸς εἰνα κτισμένος με πέτρας και με σίδηρα, δὲν πᾶναι προσευχή!...

Φορητὴ λέμβος

Ἐνας Παριζιὸς ἐπιυρέτης κατασκεύασεν ἐσχάτως μίαν φορητὴν λέμβον, ἡ ὁποία δηλαδὴ εἴμπορεῖ να λυθῇ και να τοποθετηθῇ εἰς μικρὸν κιβώτιον, ὅπως δέχνηε ἡ πρώτη εἰκὼν.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν περιεστῆ τὴν ἐφευρέτην εἰς τὴν θάλασσαν με τὴν λέμβον του, ἡ ὁποία εἶνε κατασκευασμένη ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ ὑψισμα ἀδιάθροχον, ἐπὶ σκελετοῦ γαλυδδίνου. Τὸ δὲ κύριον μέρος τῆς λέμβου ἀποτελοῦν δύο μικρὰ ἀερόστατα, ἐν εἶδει πούρων, τὰ ὁποῖα φουσκῶνουν δι' ἀντλίας ποδηλάτου και ἐπὶ τῶν ὁποῖων στηρίζεται τὸ ἐδῶλιον τοῦ λεμβούχου.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐσάλη ἐπὶ τοῦ Ἐδέλλιδος

ΔΙ	ΔΑΣ	ΤΙ	ΠΑ
ΜΕΙ	ΛΥ	ΣΑΝ	ΝΙ
ΚΡΑ	ΔΑΣ	ΝΩΝ	ΛΣ
Ε	ΔΡΟΣ	ΚΙ	ΚΑΑ

Να συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε να ποτελεσοῦν τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων ἀρχαίων στρατηγῶν.

β') Δυσανάγνωστος Ἐπιγραφή

Ἐσάλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους
σαδιάνειαν ἰακ, σοοβήφε, αἰδίαπ ἀδ
νὸκιδουρεπ ἐνίε σισαλλπιάΔ ἡ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης,
Ἀλλοῦσι: Δι λύσεις—ὄσονδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συναδεῦνται ὑπὸ ἕνδς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσῆμου.

Δύσεις τοῦ 8ου φύλλου

α') Ἰωνᾶς, Ζαχαρίας, Ἀγγαῖος, Τερμερίας, Ἀμῶς, Μιγαῖος. (Τὰ ὀνόματα εἶνε ἐξ και κατὰ λάθος ἐτυπώθη ὅτι ζητούνται πέντε.)
β') Χρόνου φεῖδου.

Οε τόν 'Οδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κεφ Β

ΗΜΕΡΑ ΒΡΟΧΗΣ

Ήμεραν τινά, ἐνῶ ἐκαδήμην εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας μας...

Ἦμην δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καταυχαριστήμενη, διότι μὴ ἦσεν ἀπεροβλικὰ νὰ βρέχῃ!

ΕΙΚΟΝΕΣ

Σὲ σκέψεις βυθισμένος, δρόμο σιωπηλὸ ἐβάδιζα, δταν τυχαίως παρατήρησα σὲ κάποια γωνία μικρὸ φαφνεῖο.

Καὶ ἀκόμη ἐμπρὸς προχωρώντας, ἐξὸ ἀπὸ γραφίτου πολυτελὲς ἐσταθῆκα καὶ πλούσιο κάποιον διέκρινα...

τῆς ἐργασίας. Κι' ἀπέναντί του παιδί ἐπὶ τῶν, μὲ τὴν σάκκα στὴ μασχάλη...

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ

Ἔνα γουρούνι ἀχόρταστο ἔτραγε βαλακίδια...

Ἄν σήκωνες τὰ μάτια σου νὰ ἴδῃς καὶ θάδελπερὰ ποῦ ἀπ' αὐτὰ ποῦ τρῶς δὲν θάτρωγες οὐτ' ἓνα...

ΔΥΟ ΛΕΙΨΑΝΑ

Μιὰν ἀνήγ' τὰ ἀνήθ' τῆς λευκῆς χρυσαυθεμίης ἐκόπησαν ἀπὸ δύο τρυφερὰ χέρια...

ζωή. Κίπου-κάπου 'στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι σηκώνονται τὰ γυρμένα γλυκὰ κεφαλάκια...

Φτωχὴ χρυσαυθεμίᾳ! τῶρα δὲν ὑπάρχεις πιά! ἡ γλοιοὶ καὶ πένθημη μορφή σου δὲν ταίριαζε μὲ τὰ γύφω λουλούδια...

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ!... Κρυπὰς μονότονα τὲς ὥρες τὸ μεγάλο ρολοῖ...

Καὶ τὸ μεγάλο ρολοῖ ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ μονότονα τὲς ὥρες...

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΛΟΓΙΚΗ

Τὸ παλτὸ διατηρεῖ θεορμὰ τὰ σώματα. Τὰ θεορμὰ σώματα ἐκπέμπουν θεορμὸ-μότητα.

Βασιλέτω

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παραδοξολογία: — Τὸ νῦ σου Τετὸ, μὴν πέσῃς καὶ φᾶς τὰ μούτρά σου.

Ἦ δὲ δασκάλισσα, ἀπολύουσα τὰς μαθητρίδας τῆς παραμονῆς τῶν ἑορτῶν: — Εὐχομαι καρτένια νὰ περάσετε τὰς ἑορτὰς ἐν ὑγιείᾳ καὶ νὰ ἐπιστρέψατε μὲ περισσώτερον μακάρι.

ΕΦΘΑΣΕ Ο ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗΣ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Ἀγγουνοῦται ὅτι κάποιος βασιλεὺς τῆ: Ἰαπωνίας, ταξεῖτε ὡς μίαν φορὰν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ βασιλείου του...

— Στοιχηματίζω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, οὐ εἶνε ὁ Δὼν Κιχῶτης. Καὶ πρῶτα, εἰς τὸν βασιλικὸν ἀκολούθησαν πληθυσίας τοὺς χωρικοὺς...

Ἰδὼν ἡ λέγει περὶ τοῦ Δὼν Κιχῶτου ὁ πολὺς λαοὺς εἰς τὸ Ἐγνελοπολιτικὸν του Δεξιόν: «Δὼν Κιχῶτης, ἦρος καὶ τίτλος τοῦ σοβαροῦτερου καὶ συγχρόνως κομικωτέρου ἔργου...

διὰ πολλὰν καρῶν τὸ ἔβλεπον αὐτὸ μυθιστόρημα ἀδὲν ἦτο προσιτὸν εἰς τὰ παιδιά. Πρῶτον δὲ τὴν μεγάλην του ἔκτασιν, ποδ θὰ τὰ ἐνοῦραζε. Δεύτερον, τὸ κωμικότερον, διότι ἔχει καὶ μερικὰς σκηνὰς ἀέμενους...

Ἐτοιμασθητε λοιπὸν διὰ τὸν ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗΝ. Ὁ ἀρχιστὸν ἀπὸ τὸ 12ον φυλλάδιον τῆς 18 Φεβρουαρίου. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν Πέτρον Ρονοσί, τοῦ ὁποῦν τῶρα ἀρχίζουν αἱ μεγάλοι περιπέτειαι...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 1 Φεβρουαρίου 1912

Μίαν φορὰν, Ἀσόμετε Τηλέγραφος, ἐνόμισαν οὐ πρέπει νὰ γρησῆ κανεὶς διὰ νὰ καταλάβῃ μίαν ἀνωτέρω θέσιν.

Ἐλάβε τὴς μεταφράσεις σου. Αἰκατερόνη Γ. Π. Δὲν ἐπρόφρασα ἀκόμη νὰ τὴς ἀναγνώσω, ἀλλ' ἂν εἶνε καλὰ καὶ κατάλληλοι, θὰ τῆς ἴδῃς δημοσιευμένας.

Ἦ δὲ δασκάλισσα, ἀπολύουσα τὰς μαθητρίδας τῆς παραμονῆς τῶν ἑορτῶν: — Εὐχομαι καρτένια νὰ περάσετε τὰς ἑορτὰς ἐν ὑγιείᾳ καὶ νὰ ἐπιστρέψατε μὲ περισσώτερον μακάρι.

τὰ νέα σου καθήκοντα: Ἐλπίζω οὐ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ με παραμελήσῃς καὶ οὐ θὰ με συνηθῆς καὶ εἰς τὰς μαθητρίδας σου.

Χαριτωμένα μου γράφει ἡ Ἰνὴ Στοιγγῆ, διὰ τὰ καρναβάλια σχετικῶς μὲ τοὺς σεισμοὺς: ὄλοι, λέγει, γορφεύουν, ἀγωνίζονται καὶ μὴ θέλοντες καὶ μὴ, κλοῦτοι καὶ μὴ, ὄντες καὶ μὴ.

Ὁραίας ἐπιστολάς, μὴ ἐστεῖλαν αὐτὴν τὴν ἐξομαρῆα καὶ εἰ ἐξῆς: Φοῖβος, Πλοταρχος Νέμος, Ἀναγεωργος, Βασιλεὺς τῶν Ἀδαάντων καὶ Μπιρπιλομμάτα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγνείνονται: Διάφορα τοῦ Πελοῦτος, τῆς Ἀίρας τοῦ Φερραίου, τοῦ Ἐξορίτου Βασιλῆα, τοῦ Δαδοναίου, τῆς Ἰνικῆς Στοιγγῆς, τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδὼν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνευρεθείσα, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιοῦτος φε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνευρεθέντα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912.

Νέα ψευδώνυμα: Ἀγάθη τῆς Πατριδος, κ. (Α. Π.) Σανδομάλλης, κ. (Μ. Α.) Ἰνὴ, κ. Σαντελῆς, κ. (Νόστιμον ἔ.) Μαγεμένο Ἀκρογάλι, κ. (Ε. Α.) Νούτη, κ. Ἰωάννου, κ. (Α. Β.) Τριανταφυλλῆς, κ. (ἔργον εἶμαι) Ραμπλιωτάκη, κ. (Ε. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰδὼν ἐπιπέτα ἀποσταλέντα, ἐπὶ δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου φε. 1. Διὰ τὰς περὶ τῆς ἀποσταλέντου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ 10.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Μορῆς Ὀνειροπόλης (2) μὲ Ἀθανάσιον Διάκον, ἡ Εὐκρινὴ Φιλῶν, Κρανητῆ Νίσης, Κρητικὸπολιαν, Χάουιν, Περιστρεφῶν τοῦ Νάου, Πατριδα Ὀνειρομένην, Μόνωσαν — ὁ Βιδυρῆς Ὀνειροπόλος (0) μὲ Βιδυρῆν Ἐλληνοπόλιαν, Λοῦσαν τὸν Δάντιον, Ἀθανάσιον Διάκον...

